

תת"ע (תל אביב) 13780-08-24 - מדינת ישראל נ' בדר אבו גאנם

תת"ע (תל-אביב-יפו) 13780-08-24 - מדינת ישראל נ' בדר אבו גאנםשלום תל-אביב-יפו

תת"ע (תל-אביב-יפו) 13780-08-24

מדינת ישראל

נגד

בדר אבו גאנם

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה תל-אביב-יפו

[20.11.2024]

כבוד השופט עמית בר

החלטה

לפני בקשה לביטול פסק שניתן בתאריך 29.9.24 וזאת בהתאם לסמכותי מכח סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982.

כנגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו של נהיגה כשתוקף רישיון הנהיגה פקע ועברו למעלה משנתיים מיום פקיעתו.

פסק הדין ניתן לאחר שהמבקש נשפט בהעדרו. המבקש זומן לדין אך לא התייצב. מדובר בעבירה מסוג הזמנה לדין והמבקש חתם על ההזמנה לדין בעת ביצוע העבירה.

הדיון בו נשפט המבקש בהעדרו התקיים בתאריך 29.9.24

הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה בתאריך 23.10.24

טענות ב"כ הנאשם - המבקש.

לטענת ב"כ המבקש, ביום 29.9.24 בו נגזר דינו של המבקש, המבקש חלה ואובחן ב- DIAGNOSIS IS

DOCUMENTED IN THE MEDICAL REORD. לפיכך, היה בחופש מחלה שאורכה יום אחד בלבד. ב"כ המבקש

טוען כי המבקש ידע על השתלשלות העניינים רק לאחר שנודע לו במשרד הרישוי אודות הפסילה בתיק.

ב"כ המבקש מסר כי המבקש כופר בביצוע העבירה ורוצה לטעון לחפותו. כמו כן הוסיף וטען כי עלול להיגרם למבקש

נזק כבד ובלתי הפיך בשל הפסילה לתקופה של 18 חודשים.

לטענת ב"כ המבקש, המבקש הוא המפרנס היחיד בבית, כלכלת משק הבית על גבו. בשל כך פגיעה ברישיון הנהיגה

תביא לנזק חמור לו ולבני משפחתו.

טיעוני ב"כ המאשימה - המשיבה:

לטענת המשיבה מדובר בתיק מסוג הזמנה לדין. המבקש אווז ברישיון נהיגה משנת 2019 לחובתו 25 הרשעות קודמות. כמו כן מציינת המשיבה כי המבקש לא ריפא את הפגם לכן מדובר בפקיעה של כ-3 שנים. דיון והכרעה:

סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982 מאפשר לדון אדם בהיעדר בכתב אישום מהסוג בו הורשע הנאשם, וקובע חזקה כי אם הוזמן ולא התייצב בבית המשפט יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו, וכי בית המשפט רשאי לדון בהיעדר. ונביא בקצרה את נוסח הסעיף.
"240. (א) בעבירות לפי פקודת התעבורה, או לפי פקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תש"ל-1970, שלא גרמו לתאונת דרכים שבה נחבל אדם חבלה של ממש, בעבירות שנקבעו כעבירות קנס או בעבירות לפי חיקוק אחר ששר המשפטים, באישור ועדת החוקה חוק ומשפט של הכנסת קבע, יחולו סדרי דין אלה:

.....

(א)2 נאשם שהוזמן ולא התייצב בבית המשפט בתחילת המשפט או בהמשכו, יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו בכתב האישום, זולת אם התייצב סניגור מטעמו;
(א)3 בית המשפט רשאי לדון נאשם לפי הוראות פסקה (2), שלא בפניו, אם הוא סבור שלא יהיה בשפיטתו על דרך זו משום עיוות דין לנאשם ובלבד שלא יטיל עליו עונש מאסר.

.....

(ב) על פסק דין מרשיע שניתן לפי סעיף קטן (א), יחולו הוראות סעיף 130(ח) ו-(ט).
סעיף 130 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982 מאפשר הגשת בקשה לבטל את פסק הדין בתוך 30 יום.

"130. (א) נאשם שהוזמן להמשך משפטו ולא התייצב, מותר לדון שלא בפניו אם ההזמנה למועד ההמשך נמסרה לו בהודעה של בית המשפט בשעת דיון, ובית המשפט הזהירו במהלך המשפט שיהיה רשאי לדון שלא בפניו אם לא התייצב, או אם הזמנה בכתב הומצאה לו, שלא באמצעות סניגורו, וכן לסניגורו, אם יש לו סניגור, וצויינה בה האזהרה האמורה.

.....

(ח) נגזר דינו של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנידון, לבטל את הדיון לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם ניתנו בהעדרו, אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין; בקשה לפי סעיף קטן זה תוגש תוך שלושים ימים מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין אולם רשאי בית המשפט לדון בבקשה שהוגשה לאחר מועד זה אם הבקשה הוגשה בהסכמת התובע."

השיקולים להם בית המשפט נדרש בדונו בבקשה לביטול פסק דין שניתן שלא בנוכחות הנאשם לבחון אם מתקיים לפחות אחד משני התנאים:

האחד - סיבה מוצדקת להימנעותו של המבקש מלהתייצב לדיון.

השני - אם יגרם למבקש עיוות דין.

טעמים אלה אינם מצטברים. ראו דברי בית המשפט העליון ברע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל (2.10.03), פסקה 8:

"יוצא שאם עלול להיגרם למבקש עיוות דין עקב נעילת שעריו של בית-המשפט בפניו, בית-המשפט יעתר לבקשתו לביטול פסק דין גם אם אי התייצבות נבעה מרשלנות גרידא. אולם, אם לא קיים חשש כאמור, נדרשת סיבה מוצדקת להיעדרות, ואם אין בידי המבקש סיבה כאמור, ידחה בית-המשפט את בקשתו..."

אין חובה לדון בבקשה זו במעמד שני הצדדים.

ראו בעניין זה ההלכה עליה חזר בית המשפט העליון ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם (25.3.18) (להלן- רע"פ סאלם):

"אין חובה לקיים דיון במעמד הצדדים, כל אימת שמתבקש ביטולו של פסק דין שניתן בהעדר. קיום דיון כאמור הוא

החריג ולא הכלל, ובית המשפט יזמן את הצדדים לדיון בנסיבות חריגות, שבהן ניתן להצביע על טעמים של ממש לביטולו של פסק דין שניתן בהעדר. עם זאת, כל בית המשפט הדוחה בקשה לקיים דיון בנוכחות הצדדים, לנמק ולו בקצרה את החלטתו לדחות את הבקשה"

במקרה זה לא מצאתי כי נסיבות המקרה מצדיקות קיום דיון במעמד הצדדים.

המבקש זומן כדן לדיון.

המבקש לא התייצב לדיון.

המבקש לא טען כי לא ידע על הדיון או לא זומן לדיון.

אין חשש לעיוות דין.

בנוגע לטענה כי יגרם למבקש עיוות דין אם לא יינתן לו יומו, כפי שנקבע ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם (25.3.18):

"על כל הטוען לקיומה של עילה זו, במסגרת בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר להציג טעמים של ממש לביסוס טענתו, טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה."

עוד נקבע כי על המבקש להצביע על שיקולים כבדי משקל, שיש בהם פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה, על מנת שיבוטל פסק הדין בעילה של חשש לעיוות דין.

מתוך רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם (25.3.18):

גם כאשר מדובר בבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, יש להצביע על שיקולים כבדי משקל, שיש בהם פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה, על מנת שיבוטל פסק הדין בעילה של חשש לעיוות דין. וכפי שהובהר ברע"פ 6920/07 חסון נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (4.9.2007):

"המונח 'עיוות דין' פורש בפסיקתו של בית משפט זה כמקרה שבו תוצאת המשפט היתה יכולה להיות שונה עקב פגם מסוים שנפל בהליך... או כמקרה שבו נפל בהליך פגם פרוצדוראלי כה חמור היורד לשורשו של עניין עד שקמה חזקה שנגרם עיוות דין ללא צורך בהצבעה על קשר סיבתי בין הפגם לתוצאה." (שם, בפסקה 7).

טענה כללית כי המבקש- כופר בביצוע העבירה אין בה די כדי לבסס טענת עיוות דין הצדיקה ביטול פסק דין ראו רע"פ 2573/17 גייאר נ' מדינת ישראל (6.9.17).

לעניין העונש שהוטל על המבקש, הרי שלמבקש 7 עבירות דומות בעברו, כאשר הוא מחזיק ברישיון נהיגה משנת 2019 ולחובותו 25 הרשעות קודמות. מדובר בוותק נהיגה שאינו ארוך ובעבר מכביד ביחס לוותק הנהיגה. טענת ב"כ המבקש לאי התייצבותו בשל מחלה בת יום אחד.

תחילה אציין כי אין חולק שהמבקש ידע אודות מועד הדיון. המבקש קיבל חופשת מחלה למשך יום אחד ביום 29.9.24, היום בו נדון בהעדרו. אישור המחלה הופק בתאריך 21.10.24 כמעט חודש לאחר הדיון.

המבקש הגיש את הבקשה הנ"ל ביום 23.10.24. אם ידע המבקש כי אינו יכול להגיע לדיון במועד הקבוע, היה עליו להגיש בקשה ביום הדיון או לכל המאוחר בסמוך או לאחר מועד הדיון ועניינו היה נשקל בהתאם.

המבקש בתצהיר מצוין כי נודע לו על גזר הדין רק כשנודע לו ממושרד הרישוי שיש לו פסילה בתיק (סעיף 4 לתצהיר). דהיינו, המבקש כלל לא טרח לברר מה ארע בדיון אליו לא התייצב.

התצהיר מלמד כי המבקש כלל לא התכוון להגיע לדיון ולא התכוון לברר את תוצאות המשפט. הפסילה שהודעה לו על ידי משרד הרישוי - היא זו שהניע את המבקש לפעול ולא העדרותו מהדיון עקב המחלה.

לאור האמור, ומאחר והמבקש בחר שלא להתייצב לדיון ולא הגיש בקשת דחייה או הודעה בסמוך לאחר הדיון, אין לא מצאתי סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדיון.

סופיות הדיון.

בית המשפט מחויב לתן ביטוי לעקרון סופיות הדיון ראה בעניין זה רע"פ (באר שבע) 4252/07 נאוה משיח נ' מדינת ישראל (5.11.07):

"לא אחת נאמר על ידי בתי המשפט כי ערכאות השיפוט אינן יכולות לאמץ מתכונת הנותנת גושפנקא עקיפה לחוסר האכפתיות של הציבור. [ראה דברי כב' הש' שמגר ברע"פ 418/85 פרץ רוקשטיין נ. מ"י פד"י ל"ט (3) 279]. על הציבור לדעת כי פתיחת בית המשפט עומדת בפניו כזכות מהותית, אולם זכות זו כפופה לפרוצדורה וזמנים בהם חייב הציבור לעמוד. עמידה בלוחות זמנים יש בה כדי לקדם את הסדר הציבורי, יעילות עבודתו של בית המשפט לרבות עשיית הצדק כלפי כלל הציבור. אי עמידה בזמנים, ולאחריה ביטול של פסקי דין של מתדיינים שלא התייצבו במועד אליו הוזמנו, תביא לסחבת ועומסים מיותרים בניהול התיקים, באופן המכביד לא רק על בתי המשפט כי אם גם על כלל הציבור הממתין ליומו בבית המשפט."

לאור האמור;

משידע המבקש אודות הדיון ולא הגיש בקשה מתאימה בסמוך לדיון;

משלא טרח המבקש לברר את תוצאות הליך אליו לא התייצב;

מאחר והסיבה היחידה לכך שהמבקש פנה בבקשה לביטול פסק הדין היא העובדה שידע על הפסילה ממושרד הרישוי;

משלא לא שוכנעתי כי יגרם למבקש עיוות דין במידה ולא יינתן לו יומו;

לאור עקרון סופיות הדיון;

לא מצאתי הצדקה להיעתר לבקשה.

ניתנה היום, י"ט חשוון תשפ"ה, 20 נובמבר 2024, בהעדר הצדדים.